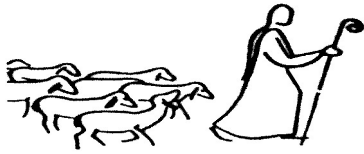
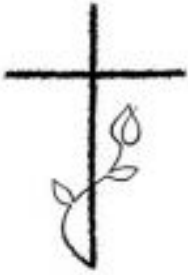


# PASTOR BONUS



AZ EGYHÁZKÖZSÉG OLDALA  
2011. március

## Hiteles kereszténységet!



A föltámadt és a mennybe ment Krisztus nagy feladattal látta el tanítványait és követőit. Legyetek tanúim az emberek számára! Nem csupán egy bizonyos földrajzi térben, és nem csupán a történelem adott időszakában. Hanem mindenhol és mindenkor.

Ma, amikor Európa számos országa távolodik el szinte drámai módon a

keresztény értékektől, és közvetlen környezetünkben is tapasztalhatjuk a jók elfáradását az egyre fullasztóbb életkörülmények között, joggal merülhet fel a kérdés: vajon mi, keresztények betöltjük-e a só és a világosság szerepét, hiteles tanúi vagyunk-e a ránk bízott kincseknek. Hány kortársunk védekezhet hitbeli és erkölcsi relativizmusára hivatkozva, hogy tudniillik miért nem fogadja el a keresztény értékeket, ahogyan Mahatma Gandhi is elhárította a kérdést a II. világháború után tett európai látogatása alkalmával: „Önök miatt, Uraim!” Igen, az Önök élete és cselekedetei nem indítanak arra, hogy Krisztust követő, azaz keresztény legyek.

Hitüket vesztett, csak e-világgal számoló vagy éppen közömbös fiataljaink, kortársaink sokszor szenvednek a hiteles kereszténységet megélt felnőttek hiányától. Bizony nem zárhatjuk ki, hogy az utóbbi két évtizedben tapasztalható lelki, szellemi megosztottságunk részben a keresztény értékek nem elég hiteles képviselésén is múlott. Sikerült szép számú oktatási intézményt újraindítani, tiszteletreméltó erőfeszítés mutatkozik a karitás, a közösségi szervezetek terén is, ugyanakkor keservesen éljük meg a keresztény családok belső válságát, a fiatalok laza párkapcsolatát, a fogyasztásra hangolt felnőttek önmagukat uzsorázó versenyfutását. Ha nem is valljuk formálisan a liberalizmus „emberképét”, a gyakorlatban mégis az önző életfelfogás, a szolidaritás hiánya fonja be képzeletünket, irányítja még a keresztények döntéseit is. Nem tagadható, hogy fogyatkozik a levegő az elvekhez hű, törvényeket tisztelő kortársaink körül. Hivatali társaságban előfordult, hogy harsány kacaj és gúnyos megvetés fogadta egy fiatal munkatárs vallomását: egyházi iskolába járt, és még most is hívőnek tartja magát. Nem könnyű tanácsot adni elkeseredett szülőknél, akik gyermekeik rossz irányú lépéseit képtelenek ellensúlyozni. Amikor az értékrend pluralizálódik és az erkölcs individualizálódik, amikor a kötelesség helyébe lép a szabadidőkultusz, amikor nincs konszenzus az élet és a halál kérdésében, amikor megkérdőjeleződik az emberi méltóság, akkor – úgy

gondolom – nem elég hivatkoznunk az általános és jellegzetesen keresztény értékekre. A humánus etika valóban belénk van kódolva (okosság, igazságosság, bátorság, pontosság, szorgalom, kötelességtudat stb.). Ám ez kevésnek tűnik még akkor is, ha kiegészítjük a kinyilatkoztatásra épülő „Isten-országa” etikával: el tudom fogadni az életet mint Isten ajándékát, a halált mint hitemnek kihívását, elfogadom életem frusztrációját, azaz látszólagos sikertelenségeimet, el tudom fogadni az elkerülhetetlen szenvedést, mert hittel vallom Krisztus megváltó szenvedését. Az is igaz, hogy a mindennapi életben tanúsított magatartásom minősége teheti világossá, hogy hiteles keresztény vagyok-e: mennyire aggodalmaskodom, milyenek az előítéleteim, mennyire félek a jövőtől, milyen fokú a türelmetlenségem, mennyire lesz úrrá fölöttem az elkeseredés, a pesszimizmus stb. Talán az sem tesz mindig hitelessé, ha józanul számolni tudok korunk világnézeti pluralizmusával, erkölcsi „sokszínűségével”, vagy ha határozottan merem képviselni a keresztény világnézetet a mércét tagadó, álságos emberek között. A hitelességhez feltétlenül szükséges keresztény önazonosságunk újból és újból való megfogalmazása, szembesítve minden olyan nézettel és kihívással, amely rontja és zavarossá teszi világunkat, amely hatalmat bitorol, közösségeket, nemzetet rombol. Szükséges hordoznunk azt a szolid meggyőződést is, hogy a világ és népünk, egyházunk számos gondja, esetleges kudarc ellenére is van jövője a kereszténységnek, és ez a jövő rajtunk is múlik, ha tesszük azt, amit tennünk kell. Mindezek mellett azonban talán a legfontosabb, hogy újra fölfedezzük Szent Benedek Regulájának ősi igazságát: *Ora et labora!* Mai értelmezésben *ora* (imádkozzál) azt sugallja, hogy beszéljük meg Istenünkkel életünk dolgait, a világ problémáit, az emberek döntéseit, cselekedeteit. Ugyanakkor a *labora* (dolgozzál) nem jelenthet mást, mint hogy úgy alkoss, építs, kutass, hogy azzal egyúttal szolgálj, jobbítsd, fejleszd tovább az Isten teremtette világot, főként az istenképúséget hordozó, megváltott, illetve megváltásra szoruló embert. Szent Benedek Regulájában az *ora et labora* követelménye elvben és gyakorlatban a nyugati kultúra megteremtőjévé vált. A modern civilizáció (főként a technika fejlődésével) evilági perspektívájú arculatot kapott. Az ember látszólag biztosította, biztosítja evilági létét, fennmaradását. Ezzel azonban az embernek Isten elgondolta szerepe, feladata nem merülhet ki. A civilizáció eredményei mellett nélkülözhetetlen a kultúra az emberhez méltó élethez. Kultúrán, azaz célirányos művelésen, tevékenységen azt értjük, hogy az ember

perspektívát tud adni tevékenységének, mégpedig tanszcendens perspektívát. Isten adta tehetségével képes szolgálni a teremtett világot, uralom alá hajtani maga és mások javára, megművelni, azaz kultúrálni, mintegy hitelesíteni Isten művét, elsősorban az Ő dicsőségére. Ez a kultúrát teremtő emberi tevékenység azonban csak a Teremtővel folytonosan kapcsolatot tartva, azaz imádkozva teljesíthető.

Max Thürkau (1925–1993), a bázeli egyetem neves professzora, lelkiismereti okokból visszavonult az oktatástól, mert látta, hogy a műszaki lehetőségek korlátlan alkalmazása mennyire megzavarja a világot és az emberek életét. Megállapítja, hogy az emberek, főként a tudósok 400 éve elfelejtettek imádkozni. Meg- és elbűvölték őket a találmányok, a technikai újdonságok. Imádság címén legfeljebb Istenről beszéltek, mint a deizmus szószólói, ahelyett, hogy bizalommal Istennel beszéltek volna. Pedig az imádság lényege a párbeszéd: személytől személyhez, teremtménytől Teremtőhöz idézve a bizalom és a szeretet hullámhosszán. Elfelejtették, hogy az imádság a legnagyobb erő, amely az ember rendelkezésére áll. Imádsággal az Istenért való szabadság tudománya jön létre, szemben az értékektől, magától Istentől független tudománnyal. Ez utóbbi a materialista technika fogságába, a gépek diktatúrájába, technokráciába viszi az alkotó embert, vagyis termelő robottá, illetve kizsákmányolt rabszolgává vagy éppen munkanélkülivé teszi.

**Az imádságra épülő munka az egyetlen út, amelyen a civilizációtól eljuthatunk az igazi kultúráig.** Minden kultúra alapja az istenhit – állítja Max Thürkau, a kiváló természettudós. Csak ezzel irányulhat a földi tevékenység (a művészetek, a magatartás, a testkultúra, a lakáskultúra stb.) a teljes, azaz evilági és transzcendens valóságra. Fordítva is áll: kultúra nélkül a civilizáció a termelt, előállított eszközök világa az élő holtak társadalmát eredményezi, mert a végnek a halált tartja. Amelyik társadalom a halált tekinti végnek, annak közel van a vége...

Az imádság nélküli munka, még a háztartási is, csak kapkodás, mert a jó munkához csak imádsággal lehet időt nyerni. Korunk technokráciájában az időnyerés érdekében „kompetitív”, azaz versenyző társadalomban élünk, szinte naponta agyonhajszoljuk magunkat. Időt akarunk nyerni, közben sokat veszítünk, szinte romboljuk életünket...

Összefoglalva: a keresztény ember egyéni és közösségi imával, a remény megélésével tudja csak hitelesen képviselni a Teremtő által ráruházott és Krisztus evangéliumában megfogalmazott „só és világosság” szerepét. Simone Weil szerint Istenhez kell mérnünk dolgainkat, de a keresztire feszített Istenhez: naponta elcsöndesedve, naponta hordozva terheink édes keresztfáját.

## Hamvazószerda

A **hamvazószerda** keresztény ünnepünk, a farsangi időszak utáni első nap, a húsvét ünnepét megelőző 40 napos nagyböjt kezdete.

Neve onnan származik, hogy az őskeresztények vezeklésként hamut szórtak a fejükre, ez a 12. századtól az egyházi szertartás része lett (hamvazkodás).

Az őkereszténység idején a mezítlábas, zsákruhába öltözött nyilvános bűnösöket a püspök a templomba vezette,

majd miután a bűnbánati zsolnárokat elimádkozták, fejükre hamut hintett, és kiutasította őket a templomból. A kiutasítottaknak egészen nagycsütörtökig tilos volt a templomba belépniük.

Hamvazószerdán – elsősorban a katolikus egyházban – szentelt hamuból (mely az előző évi virágvasárnap barkáinak hamvai) keresztet rajzolnak a hívők homlokára, az alábbi mondatok egyikével: „Ember, emlékezz rá, hogy porból vagy és porrá leszel”, illetve „Térjetek meg és higgyetek az evangéliumnak!” Ezt a napot ritkábban protestáns közösségekben is megünneplik.

II. Orbán pápa 1091-ben rendelte el, hogy a papok minden keresztény homlokát hamuval kenjék meg ezen a napon, ez a szokás a katolikusoknál mindmáig fennmaradt. A templomban a mise után a pap az előző évi szentelt barka hamuját megszenteli, s azzal rajzolja a keresztet a hívek homlokára. Ezt nevezik hamvazásnak (latinul: *impositio cinerum*), ami a nagyböjt kezdetét jelző szertartás. A hamuval hintés ősi jelképe a bűnbánatnak, mivel a hamu az elmúlásra, a halálra figyelmezteti az embert.



## Nagyböjt

**Hamvazószerdával** az Egyház életében új időszak kezdődik: a nagyböjt. Bár a böjti fegyelem külső formájában gyökeresen megváltozott, de lelki tartalmában megkívánja a bűnbánatot, az őszinte megtérést és a kiengesztelődést.

A mai naptól kezdve a nagyböjti időben 40 napon át készülünk a húsvét ünnepére. A bűnbánattartás időszaka ez számunkra, amely lehetőséget ad, hogy Istennel való kapcsolatunkat rendezzük. Az Egyház három dolgot ajánl a nagyböjtre: az imádságot, a böjtölést és az adakozást, amit alamizsnálkodásnak is nevezünk.

A napi evangéliumban éppen erről a három cselekedetről tanít Jézus. A közös vonás ezekben a tettekben, hogy nem az emberek szemében szeretnénk jónak látszani általuk és nem is magunk dicsőségét keressük, hanem egyedül Isten kedvében szeretnénk járni. E gondolat legyen első nagyböjti útravalónk. Emellett fontos azt is látnunk, hogy mindhárom ajánlott cselekedet vallásos cselekedet, s ezt a böjtöléssel és az adakozással kapcsolatban külön is hangsúlyoznunk kell. Ez a második intelem a nagyböjtre. Hiszen sokan fogyókúráznak, koplalnak vagy diétáznak, de ez még nem böjtölés. A böjt estében Isten kedvéért mondok le valamiről, hogy fegyelmezzem önmagam, és jobban tudjak figyelni Istenre. Sokan vannak, akik szeretnek adakozni, de ezt csupán azért teszik, hogy leírassák az adóból, igénybe vehessenek valamilyen kedvezményt vagy szerepeljenek a televízió adakozós műsorában. Ez a fajta adakozás tehát nem kifejezetten vallásos cselekedet, még akkor sem, ha valóban segít a rászorulókon. Az alamizsnálkodás esetében Jézust látom a szegény és rászoruló ember személyében és Öneki nyújtok segítséget, tehát itt is a vallási szempont érvényesül.

Harmadik útravalónk pedig az legyen a nagyböjt idejére, hogy vallásos gyakorlatainkkal sose hivalkodjunk. A jó-



cselekedeteket, az adakozást, az imádságot ne az emberek szeme láttára tegyük, hanem próbáljuk meg titokban, hogy egyedül Isten lásson minket!

**A nagyböjt bűnbánati fegyelme: Péntekenként 14 éves kortól nem eszünk húst, hamvazószerdán és nagypénteken szigorú böjtöt tartunk, vagyis húst nem eszünk, csak háromszor étkezünk, és egyszer lakunk jól. Természetesen a betegek és 60 év felettek, fel vannak mentve a testi böjtölés alól.**

**A böjt:** *Nem öncélú valami. Aranyhajó szent János szerint azért van szükségünk önmegtartóztatásra, mert hibázzunk a mértékletesség erőnyében. Emberszerető és megértő Urunk van, nem az ételektől való megtartóztatást és a böjtöt követeli tőlünk egyszerűen csak hanem, hogy az élet dolgaitól elálljunk, és egész időnket lelki dolgokkal töltsük el.*

Szent Ágoston kifogásolja azok magatartását, akik a húst étel helyett nehezebben elkészíthető, értékesebb ételeket hajhásznak. Tévednek az ilyenek, ez nem böjt, csupán a fényűzés megváltoztatása.

### **„Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!”**

Az igeliturgiákban az Egyház, Jézus nyilvános működésére emlékezik, felidézi előttünk Jézus életének eseményeit, tanítását és igyekszik tovább adni a jó hírről szóló üzenetét.

Aki fogékony rá és ért hozzá, annak üzennek a nagy művészek, azáltal amit alkottak. A festmény, a szobor, a vers, a regény, a színdarab üzenetet hordoz magában, alkotójának gondolatait, meglátásait, élményeit.

A világ és benne az ember, mi magunk is a Teremtő alkotásai vagyunk. Éppen ezért mindaz, ami történik velünk és a világgal, ami törvény bennünk, a társadalomban, a világban és a természetben, az által az Úr üzen nekünk. Mint ahogy az időjárás jeleiből nagyjából következtetni tudunk arra, hogy jó vagy rossz idő következik, ugyanúgy az idők jeleiből, a világ eseményeiből, történéseiből ki kellene tudnunk olvasni az Úr gondolatait és akaratát életünkre vonatkozóan, igaz nem megy simán, de érdemes megpróbálni, mint tette Sámuel (1 Sám 3, 3-10).

Kicsoda Sámuel? Egy jólelkű fiú, aki az Úrnak szolgál gyermekkorától, Éli főpap mellett, aki azonosul a szolgálataival, de még sohasem volt személyes Isten-élménye. Készséges viszont arra, hogy amit az idősebb pap mond, azt megismételje: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” Sámuel azonosul azzal, amit majd az egész választott nép megtanul: az Isten beszél (kinyilatkoztat), az ember pedig hallgat (figyel, befogad). Az esemény főszereplője az Úr. Itt az válik világgossá, hogy Isten tud és akar az emberrel kommunikálni, párbeszédet kezdeményezni, közölni akaratát, beszélni vele. Isten, az Úr mindig ugyanígy viszonylik hozzánk.

Isten régen a próféták, az általa választott személyek által szólt az emberiséghez, hogy könnyebben felfogja üzenetét és megértse tanítását. Isten üzeneteinek összessége a kinyilatkoztatás, amit a Szentírásban és a Szenthagyományban találhatunk meg.

Az utolsó ószövetségi prófétát, Keresztelő Jánost állítsuk szemünk elé, aki Jézusra mutat, aki mint Isten Fia a legteljesebb üzenetet, kinyilatkoztatást hozta az Atyától, és akinek egész lénye, élete maga az Üzenet.

A kinyilatkoztatás célja kettős: Először is általa segít benünket Istenünk abban, hogy bár a bűn erősen megrongálta bensőnk - tisztánlátásunkat, ösztönvilágunkat,

akaratainkat -, mégis rátaláljunk az emberhez méltó helyes életmódra. A másik cél fontosabb, döntőbb. Azt közölte Jézus által mennyei Atyánk, hogy emberfeletti, isteni stílusú életre és boldogságra hívott meg mindnyájunkat, és erre az életformára oktat a kinyilatkoztatott igékkel. Ez az életforma a Szentlélek irányítása alatt áll, és az örök életbe torkollik.

Kevés ember ismeri be, ha valaki nagyobb nála. Keresztelő János ereje éppen ebben rejlik. A pontos helyzetértékelésben és világos látásban.

Ő az ószövetség utolsó nagy alakja. Ő a küldött, aki figyelmeztet, pöröl, fenyeget... Próféta indulata meghökken... Ezrek és ezrek megrendülten tartanak bűnbánatot. De ki lehet nála erősebb... Nem az, aki hangosabban kiállt vagy keményebben szól, hanem, akinek hangját nem hallani a tereken, a füstölgő mécsbelet nem oltja ki, a megroppant nádat nem törli el.

**AKI ELVESZI A VILÁG BŰNEIT.**

Kevés szó esik róla, de JELEN VAN LÉTÜNK MEGKESERÍTŐJE, A VILÁG BŰNE.

Mert van bűne a világnak, ha el is tagadná szüntelen...

Bűne, hogy öröknek hazudja önmagát s a semmi percért lelkedet kérné cserébe.

Bűne az, hogy egyszer eltitkolja önmagát s magányodban lep meg hirtelen... máskor meg nyilvánosan pöffeszkedik galádul zavarba hozva minden jó érzést.

Bűne az, hogy GYILKOL – csatatéren s anyaméhben egyaránt. S mindezt meg is magyarázza maga gyártotta törvényeivel – jogszerűen.

Nincs más, ki leveszi rólunk bűnünk terhét, CSAK Ő - A BÁRÁNY, AZ ISTEN BÁRÁNYA.

Aki szelídségben, türelemben, szeretetben, hűségben ÚJ VILÁGOT TÁMASZT.

EGYETEMEST S EMBERIT, egészen olyant, mint amit gyermekként álmodtunk.

SZÍNESET, VIDÁMAT, VALÓDIT ÉS BÉKÉSET, AHOL A GYERMEK IS EMBER S AZ ÖREG MINDIG JÓ BARÁT.

„Nézzétek, az Isten báránya” - szól Keresztelő János hallgatóihoz. E szavak hallatára a két tanítvány, akik Jánossal voltak, Jézus nyomába szegődtek, követték Őt és „aznap nála maradtak”. Hogy mennyire meghatározó volt ez a találkozás a két tanítvány életében, az kiderül abból, hogy az evangélista még öreg korában is visszaemlékezik arra, hogy: „ez a tízedik óra körül volt”.

A tanítványok magatartását kellene követnünk, ha igazán Krisztus-követő keresztény életet akarunk élni, hiszen hányszor hangzik el a szentmise keretében: „Íme az Isten báránya, íme aki elveszi a világ bűneit.” Igaz, sokan még azok közül is, akik időnként felkeresik a gyóntatószéket, azt állítják: „Nekem nincs bűnöm”. S ha nincs bűn, akkor nincs szükség az Isten bárányára, az Úr Jézusra sem, aki egyedül képes elvenni a világ bűneit, s megszabadítani annak következményeitől.

Szent János első levelében olvassuk: „Ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és az igazság nincs bennünk”. Márpedig elég gyakran hallani „nem öltem, nem loptam, nem káromkodtam, más bűnöm nincsen”. Csakhogy a bűn legtöbbször lélektani jelenség: jóra való restség, a jó megtételének elmulasztása, önzés, szeretet hiány, hiánybetegség, amit nem lehet kézzelfogható módon bizonyítani. A mai kor emberének nagy bűne: a vélt büntelensége. Ez a sátán egyik nagy diadala az emberen, mert számára az a legnagyobb nyereség, ha el tudja hitetni az emberrel, hogy nincs bűne, a bűn he-



lyett, inkább életrevalóság, ügyesség, jó gazdasági érzék, találékonyság, talpraesettség van.

Keresztelő János körül hatalmas tömeg, valamennyien bűnösnek érzik magukat, mert a bűnbánat keresztségében akarnak részesülni. És ebből a tömegből lép ki Jézus, az egyetlen ember, aki bűntelen. Ő az Isten megtestesült tisztasága, aki „hozzánk hasonlóan, mindenben kísértést szenvedet, de bűnt nem követett el” (zsid. 4,15).

A világ, békére és jólétre vágyakozik, miközben agyonhallgatja, hogy valamennyi probléma gyökerén a bűn rágódik. Mi keresztények a bűntől is szabadulni szeretnénk, mert tudjuk, hogy minden békétlenség a bűnből források. Ezért fordulunk Isten ártatlan báránya felé és kérjük, hogy szabadítson meg bűneinktől. Sorsunk Isten és a bűn között van kifeszítve, de tudjuk, hogy aki szembefordul a bűnnel, aki szabadulni akar tőle, s aki nem azonosul a bűnnel, annak Isten báránya hozza az üdvösséget.

Szent Péter apostol írja: „A hibátlan és szeplőtelen Báránynak vére váltott meg bennünket”(I.1,18). Nagy titok ez számunkra: Krisztus meghal értünk a kereszten, hogy minket a bűntől megszabadítson.

Hogy e titokból valamit megérthessünk, a szeretet nyelvére kell lefordítanunk. Isten szereti az embert, ezért teremtette, és mert szereti a bűnös embert is, ezért küldte Fiát a földre. Jézus a megtestesült Szeretet, a legnagyobb Szeretet. Márpedig „nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért”. Ettől a szeretettől vezetve az ártatlan Bárány kilép a sorból és elindul a kereszttúton, vállalja a legnagyobb áldozatot, a kereszthalált. Ebben a képben ott van az emberiség története és a világ drámája. Akit ez nem érint meg, az nem ismeri az embert, az nem ismeri Jézust, és nem érti meg az isteni üzenetet sem, ti. hogy a szeretet győz a bűn fölött.

A szentáldozás előtt szoktuk mondani: „Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten Báránya”. Mikor a zsidók kivonultak Egyiptomból, a „rabszolgaság házából”, elfogyasztották a húsvéti bárányt, és amikor Jézus indult el, hogy kiszabadítson bennünket a bűn rabszolgaságából, saját testét és vérére tette az asztalra. Szeretettől adta magát értünk a kereszten és szeretetből adja magát a szentáldozásban. Nem más ez, mint szeretetének fönntartása a világ végezetéig. Hozzánk is azért jön a szentáldozásban, hogy ezt a szeretetet fölszítsa és fönntartsa a szívünkben, s aztán rajtunk keresztül kiáraszsa a világra. Ezen a világon ugyan a legnagyobb dolog a szeretet, amit az ember életében megvalósíthat, de a leghamarabb a szeretetbe fáradhatunk bele, különösen, amikor annak gyakorlása akadályokba ütközik. Sokszor érthetetlen módon pontosan azok részéről, akiknek életében érvényre szeretnénk jutni. Éppen ezért folyton erősíteni kell ezt a szeretetet: a Krisztus életéből vett példák által, az imádság, a szentmise, a szentségek, különösen Krisztus Testének vétele által.

A Bárány, a keresztt, az átváltoztatott kenyér és bor, mind arról beszél, általuk az Isten azt üzeni, hogy van egy másik világ is a látható dolgok mögött. Egyedül ez adja meg a láthatók értelmét, súlyát és célját. Merjük kimondani Sámuellel: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” Merjük megkérdezni Keresztelő János tanítványait: „Mester hol laksz?” És akkor az Úr válaszolni fog: jöjjetek, nézzétek meg. S ha vele tartunk, akkor megtaláljuk az Istent, az embert és önmagunkat is ebben a békétlen, szeretetre éhes és mindenféle válsággal küszködő világban.

## HIRDETÉS

### A SZENTMISÉK RENDJE

	Jánoshida	Jászsalsó-szentgyörgy
KEDD	18.00	
SZERDA		18.00
CSÜSÖRTÖK	18.00	
PÉNTEK		18.00
SZOMBAT	17.00	18.00
VASÁRNAP	09.30	11.00

### NAGYBŐJTI LELKIGYAKORLAT április 8., péntek - április 9., szombat

Jánoshida:

gyónási lehetőség – 16.00, Szentmise – 16.30

Jászsalsó-szentgyörgy:

gyónási lehetőség – 18.00, Szentmise – 18.30

**Lelkigyakorlat vezető: Dr.Csizmadia István,  
pápai prelátus**

### SZENTMISÉK RENDJE – Húsvét Szent Három Nap

	Jánoshida	Jászsalsó-szentgyörgy
Ápr. 21. Nagycsütörtök	17.30	19.00
Ápr. 22. Nagypéntek	17.00	15.00
Ápr. 23. Nagyszombat	19.00	21.00
Ápr. 24. Húsvétvasárnap	09.30	11.00

### SZENTMISESZÁNDÉKOK FELÍRATÁSA

Minden hónap utolsó csütörtök és péntek,  
a közös gyászmise előtt!

### F E L H Í V Á S !

**A Plébánia Hivatalba a különböző ügyek rendezéséhez, kérem hozzák magukkal az egyházadó befizetését igazoló nyugtát!  
Az egyházadó meghatározott mértéke jövedelmenként 2000 Ft/év!**

### IRODAI SZOLGÁLAT

**Római Katolikus Plébánia Hivatal,  
Jászsalsó-szentgyörgy  
06 57/456 – 522**

**Kedd: 09.00 – 13.00,  
Szerda: 15.30 – 17.30,  
Csütörtök: 09.00 – 11.00**

**Jánoshida  
Kedd: 15.30 – 17.30**

